

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 71. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123395872/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

krøllet Papir paa de slidte Trin, og en glemt Madkasse stod i en Vindueskarm.

Ingen Timer fik han, hverken hos Hr. Fris eller andre Steder. Han drev ned ad Gaderne med Hænderne i Lommen og stod stille lange Tider udenfor Manufakturhandlers Vinduer og ved Boglæder og Høkerbutiker; inderst inde ret fornøjet med Udfaldet og saa smaat glad over alligevel ingen Baand at have faaet paa sig. Hvad interesserede det altsammen ham? Ikke en Smule. Nu havde han opfyldt sin Pligt og gjort, hvad han kunde. Naar der ikke var Timer at faa, saa var der ingen; det var sikkert. Og denne Sikkerhed gav ham en ligeglad Ro, som han befandt sig vel i. Han nød Travlheden omkring sig; disse Fortovstrømme af Folk og Gadernes evindelige Vogne. Ikke Spor kom de ham ved; ingen Krav havde de paa ham, og ikke en Tomme gad han give dem.

Moderen stod ude paa Trappen, da han kom hjem. Det ærgrede ham straks.

— Naa, min Dreng?

Kunde hun ikke give Tid? Og saa saa hun saa spændt ud.

— Ingen.

Han rystede paa Hovedet og saa ikke paa hende.

— Stet ingen?

— Nej naturligvis.

Og saa gik han ind i Gangen, forbi Moderen, som blev staaende lidt ude paa Maatten. Jørgen hørte et træt Suk. Saa kom hun ind og lukkede Entredøren stille efter sig og gik videre, ind i Stuen, gik saa arbejdsstræt og tungt og tav med sin Skuffelse. Jørgen kendte saa godt den Gang. Saadan vilde han mindes hende længst. Og alligevel ærgrede den ham altid. Den var saa opgivende. Og Herregud, saa længe der bare var Liv, var der jo intet at opgive. Han havde faaet en underlig uformelig Tro paa dette, han kaldte Liv. Der laa noget udenom ham, syn-